

Միայիլ

Հե՛ք հիմար կին

Կը վազե ան, շուտ-շուտ կ'երթար դեպի ծով,
Եվ անդունդին վրա ծրած ծարավի,
Կ'ուզե պատռել խութն ու ծրփանքն իր կոծով,
Ծրծել, քամել, հատցցրնել ծովն յուրովի:
Կը վազե ան, շուտ-շուտ կ'երթա դեպի ծով:
Թաց նայվածք մը աղոտ աչքին մեջ տարտամ
Կը թրթրոա ցրնցումներով թախծագին,
Եվ ցավատանջ ըզգացումներ կը կարդամ
Անոնց հատակն ուր մոլորած է հոգին:
Տենդոտ սարսուռ մ'ունի բերանն իր ցամաք
Խրնդուք մ'որ սև օր մ'իր բերնին է փակեր,
Եվ խոսվածքին մեջ շեշտ մը խոլ ու ճերմակ
Կը ծիծաղի, երբ կ'արտասվեն իր աչքեր:
Ձայն մ'որ երգի կը նըմանի սրտաբեկ
Նհիար կուրծքն դուրս կը թռչի գերթ բողոք,
Խուլ անեխք մը, գոր չէ լըսած մարդ երբեք,
Հեծկըլքուտ մը և մաշող հազ մ'անողոք:
Հետո, հանկարծ քրքիջ մ'ահեղ հեզնական
Քարին, ժայռին դեմ և լույսին, խավարին.
Ինչո՞ւ չեն լար անոնք կորուստն իր մանկան
Որ ծովն ինկավ, մեռավ անցյալ հունվարին:
Միակ սերն էր գոր իր գրկեն ծովն առավ,
Իր կաթոգին պաշտած մանկիկն այն զրվարթ,

Վարդ մ'էր ինքն ալ. կըսկիծն ըրավ զայն պառավ.
«Հե՛ք հիմար կին», կ'ըսէ իրեն ամեն մարդ,
Հե՛ք հիմար կին, որ կը պարէ ալ հիմակ,
Մոռանալով ցավն, անեծքն, արցունքն ու Աստված.

Վար կը նետէ իր վիշտերուն սև դիմակ,
Կարծես մանկիկն հոն է լանջին փաթթըված:
Բայց կը վազէ նորեն կ'երթա դեպի ծով,
Եվ անդունդին վրա ծըռած ծարավի,
Կ'ուզէ պատռել խութն ու ծըփանքն իր կոծով,
Ծըծել, քամել, հատցընել ջուրն յուրովի:
Ու կը վազէ, շուտ-շուտ կ'երթա դեպի ծով:

1892